

Bilag 1.

Statsministeriet.

København, den 14. Marts 1921.

Fra Trafiketaternes Centralorganisation (Embedsklasserne) og Statstjenestemændenes Centralorganisation (Funktionærklasserne) er der til Ministeriet for offentlige Arbejder indsendt Andragender, hvori de omtalte Organisationer besværer sig over, at de fulde Time- og Dagpenge, som i Henhold til Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920, § 5, 1ste Stykke, er ydede Tjenestemænd m. fl. med Tjenestested i de sønderjydske Landsdele, er bortfaldet fra 1. Februar d. A. at regne og erstattet med halve Time- og Dagpenge, samt over, at Udbetalingen af disse Beløb for alle Personers Vedkommende skal bortfalde, naar de i de sønderjydske Landsdele konstituerede Tjenestemænd — formentlig i den nærmeste Fremtid — opnaar fast Ansættelse i vedkommende Stillinger.

Medens Ministeriet for offentlige Arbejder i Overensstemmelse med Statsministeriet har anset det for rigtigt at fastholde den trufne Bestemmelse om Ophør af Betalingen af Dagpenge m. v., har førstnævnte Ministerium, efter at Sagen har været gjort til Genstand for Forhandling paa et mellem Repræsentanter for de forskellige under samme hørende Etater og for Departementet for Told- og Forbrugsafgifter afholdt Fællesmøde, henstillet til Statsministeriets Overvejelse, om der ikke under Hensyn til det i de sønderjydske Landsdele herskende Prisniveau, maatte være Anledning til at yde de derværende Statstjenestemænd, saavel dem, der er forflyttede til Sønderjylland, som dem, der stadig har haft Tjeneste der, et særligt Stedtillæg.

Sagen har derefter gennem Finansministeriet været forelagt Lønningsraadet, som har sluttet sig til Tanken om, at der for Aaret 1921—22 ydes et særligt Stedtillæg til Personer i Tjenestemandstillinger i de sønderjydske Landsdele. Til nærmere Begrundelse heraf har Raadet udtalt følgende:

„I Henhold til Bestemmelserne i Kapitel 4 i Tjenestemandsløven af 12. September 1919 danner Udgifterne til Husleje og til kommunal Skat Grundlaget for Afgørelsen af Spørgsmaal om Stedtillæg til Tjenestemænd i de forskellige Byer, idet det dog er fastsat, at der til Tjenestemænd i Købstæder, hvor særlig Lovhjemmel for Undtagelse ikke foreligger, altid skal gives Stedtillæg, i hvert Fald efter Sats c. i Tjenestemandsløven.

I Henhold hertil er der til Tjenestemænd i de fire Købstæder i de sønderjydske Landsdele givet Stedtillæg efter Sats c. i Lovens § 84, medens der i øvrigt hidtil har været savnet Hjemmel til at yde Stedtillæg noget Sted i disse Landsdele.

De Oplysninger, der foreligger om de gennemsnitlige Udgifter til Husleje i Landsdelene, er sikkert ikke det rette Udtryk for, hvad de Tjenestemænd maa betale i Husleje, der i den senere Tid har lejet Boliger eller købt Ejendom i Landsdelene, og om Skatteforholdene er Oplysningerne endnu ganske ufuldkomne. Der savnes saaledes Grundlag for Fastsættelse af Stedtillæg til Tjenestemænd i oftnævnte Landsdele i Overensstemmelse med Tjenestemandsløvens Regler.

Da det imidlertid vides, at Boligforholdene i Landsdelene er overordentlig vanskelige, og det synes, som om de kommunale Skatteforhold ligeledes er meget ugunstige for de derværende Tjenestemænd, mener Lønningsraadet at maatte anbefale, at der for Aaret fra 1. April 1921 til 31. Marts 1922 gives særlige